

סעודת שלישית – שבת חול המועד סוכות – וזאת הברכה, התשע"ט

בְּסְעוּדַת שְׁלִישִׁית סְעוּדַת רַעֲוָא דְרַעֲוִין דשבת חול המועד סוכות דִּבֵּר מַהֲרַ"י נ"י דִּבּוּרִים נוֹרָאִים וְנִפְלָאִים מְאֹד.

פתח ואמר מהר"י נ"י, הנה אנו עומדים עכשיו ערב ימים קדושים ימים מיוחדים בשנה והם **הושענא רבא, שמיני עצרת, ושמחת תורה,** שהם חוט המשולש.

וזה דווקא בחוץ לארץ, שדייקא יהודים אלו שאינם זוכים להיות בארצינו הקדושה ב'ארץ ישראל', הקדוש ברוך הוא מנחם אותם בזה שנותן להם מתנה עוד יום אחד של יום טוב. כי **בארץ ישראל** יש רק **הושענא רבא ושמיני עצרת.**

והנה בימים אלו, הבאים לקראתינו לשלום, יכולים לפעול אצלו יתברך כל מה שרוצים, ולכן רואים שההקדמה להחגים האלו הבאים עכשיו אלינו, הוא האושפיזא דיוסף, שהיום זה היום של אושפיזין שלו, [לפי שיטת האר"י הקדוש שגילה שאושפיזין ד'יוסף הוא לפני אושפיזין ד'דוד] כי יוסף הצדיק זה קדושת יסוד, ויוסף הוא ענין השלום כמובא בדברי רבינו ז"ל (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן פ') עיין שם.

ובאמת מה זה שלום? אלא כל אחד בתוך גופו יש לו מריבה, שמצד אחד הנשמה שלו שהיא חלק אלקי ממעל מושכת אותו אל רוחניות אלקות, ורוצית רק להתדבק בו יתברך, ומצד שני יש לו גוף הגשמי המושכת אותו אל תאוות רעות מהעולם הזה. ועל זה בא הצדיק בחינת יוסף ועושה שלום בין הגוף להנשמה, ומלמד אותם דרך איך להיות צדיק גם בזה העולם הגשמי, עם הגוף העכור והחומרי שיש לו. וזה גם ענין המובא בדברי רבינו ז"ל (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן ז') שהצדיק יש לו דיבורים הן לדרי מעלה והן לדרי מטה, ומראה לכולם איך שהם יכולים להתקרב אליו יתברך, ולהיות דבוק בו יתברך במצב שהם נמצאים בו, ומראה להם איך לקשר את שתי ההפכים גם יחד.

וזה מה שכתוב אצל ברכת יוסף (**דברים לג, יג**) "**מְבֹרֶכֶת ה' אַרְצוֹ מִמֶּגֶד שָׁמַיִם מִטָּל וּמִתְּהוֹם רֹבֶצֶת תָּחַת**": "**מְבֹרֶכֶת ה' אַרְצוֹ**" היינו הארציות שלו, היינו שהצדיק מכניס ברכה בתוך הארציות שלו להראות לו איך שגם הארציות שלו קדוש, כשמשתמשים בה בקדושה. "**מִמֶּגֶד שָׁמַיִם מִטָּל**" מרמז על 'דרי מעלה', מלשון 'מגיד שמים', היינו דרי מעלה, שהוא כבר יודע מה הולך בשמים, ומגיד ומספר מה מתרחש בשמים, וזה מרמז על הנשמה של האדם המושכת אותו תמיד למעלה, "**וּמִתְּהוֹם רֹבֶצֶת תָּחַת**" זה מרמז על 'דרי מטה' - הגוף, וכמו שהיה מוהרא"ש מפרש תמיד את הענין של '**ואציעה שאול הנך**' שאפילו כשאדם מרגיש

כל כך רחוק מהקדוש ברוך הוא שהוא חושב שהוא כבר אף פעם לא יצא כבר מהשאול תחתית והוא מציע לעצמו מטה בתוך השאול תחתית, כלשון הפסוק "**ואציעה שאול**" צריך לדעת שגם שם "**הנך**", גם שם הקדוש ברוך הוא נמצא. והצדיק בסוד 'יוסף', הוא המקשר את שני ההפכים יחד, ועושה שלום ביניהם, ומראה לאדם איך להיות צדיק עם שתי ההפכים גם יחד.

והנה אחרי אושפיזא דיוסף הצדיק, בא **אושפיזא דדוד**, שהוא היה בדחא דמלכא, נעים זמירות ישראל, וזכה לנצל את הדיבור שלו עם זמירות שירות ותשבחות אל הקדוש ברוך הוא.

ולכן העבודה בהושענא רבא זה **עבודת הדיבור**, כמו שאומר רבינו ז"ל (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן עד) אֲשֶׁר 'הוֹשַׁעְנָא רַבָּא', הוּא בְּחִינַת דִּבּוּר בְּלֹא דֵּעָה. וְהוּא בְּחִינַת עֲרָבָה, כִּי 'עֲרָבָה דּוֹמָה לִשְׂפָתַיִם' (תַּנְחוּמָא פָּרָשַׁת אֱמֹר, זֹהַר צַו ל"ב, פִּינְחָס רנ"ו), וְאִיתָא בַּזֹּהַר הַקָּדוֹשׁ (קְדוֹשִׁים דַּף פ"ה:) 'אִית מָאן דְּלָעֵי בְּאוֹרַיְתָא וּמְגַמְגֵּם בָּהּ בְּגִמְגּוּמָא דְּלָא יָדַע, כָּל מִלָּה וּמִלָּה סָלְקָא לְעֵילָא, וְקָדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא חָדֵי בְּהַאי מִלָּה, וְקַבִּיל לַהּ וְנָטַע לַהּ סָחֲרָנִין דְּהַאי נַחֲלָא, וְאִתְעֲבִדוּ מֵאנּוּן מִלִּין אִילָנִין רַבְרְבִין, וְאִקְרוּן עַרְבֵי נַחַל; שזהו ענין הערבי נחל שאנו לוקחים בהושענא רבא, המרמז על הדיבור, להרבות בדיבור אף על פי שאנו בקטנות המוחין ואין אנו מבינים הלימוד, אבל העבודה שלנו הוא קודם להתחיל עם

הדיבור, לומר דיבורי התורה בדיבור בעלמא אף שאינו מבין, וזהו הענין שאנו קורין בתורה 'משנה תורה' וכן אומרים 'תהלים' וכו' בלילה הזה של הושענא רבא, כי העיקר הוא להשתמש הרבה עם הדיבור, אף שלא מבינים, וכמו שאמר פעם רבינו ז"ל "בהושענא רבא, העיקר הוא 'הדיבור'" לא כמו חג השבועות שהעיקר הוא להיות ער, אלא בהושענא רבא העיקר הוא הדיבור. ובאמת צריכים להשתמש הרבה עם הדיבור בעת לימוד התורה הקדושה, אבל עיקר הדיבור ביום הושענא רבא, הוא הדיבור של התפלה, להרבות בתפלה והתבודדות אליו יתברך, לבקש ממנו יתברך על כל השנה, כי כל אחד ואחד צריך רחמים, בחור צריך למצוא זווגו, אברך נשוי צריך ילדים, ומי שיש לו ילדים צריך נחת מהילדים, וכן אברך צריך שלום בית, וכן האדם צריך בריאות, פרנסה, וכו', ואת הכל יכולים לפעול בימים קדושים אלו, אם רק לא יבטלו את הזמן היקר בשטויות.

כי באמת האדם צריך לרחמים גדולים, לא רק סתם רחמים, אלא רחמים גדולים, ובדרך כלל האדם הולך אל הצדיק שיבקש רחמים בעבורו, אבל מי עוד יכול לעורר הרחמים הגדולים כמו הקדוש ברוך הוא בעצמו, כמובא בדברי רבינו ז"ל (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן קה), כי הוא בעצמו יכול לעורר הרחמים הגדולים ולפעול ישועה בשבילינו, וכמו שכתוב **כי אל פועל ישועות אתה**, שהוא יתברך יכול לפעול

ישועות בשבילנו, ולכן אנו מתפללים בהושענא רבא הושע נא, הושע נא, ואין נא אלא לשון, בקשה, שאנו מבקשים מהקדוש ברוך הוא שהוא בעצמו יעורר רחמים בשבילנו, היינו שהרחמים הפשוטים של הקדוש ברוך הוא יעורר את הרחמים הגדולים, ויפעול ישועות בעדינו.

והאדם צריך להיות חכם לנצל את ההזדמנות פז שיש לו עכשיו בימים קדושים האלו הבאים לקראתינו לשלום, ובפרט הוא עכשיו עת מוכשר ומסוגל מאד לפעול פרנסה, כי יש דיבור מרבינו ז"ל שבחג שמיני עצרת כשהחזן עומד בתפילת "ואמונה כל זאת" אזי מחלקים את הפרנסה לכל השנה, ולכן עלינו להכין לא סתם כלים, אלא סירים גדולים וענקים היכולים להכיל בתוכם שפע כפולה ומכופלת וכו', בכדי לקבל את השפע של פרנסה. ואיך עושים את הכלים הגדולים האלו? על ידי התפלה.

ולכן דייקא אחרי אושפיזא דיוסף הצדיק, בא אושפיזא דדוד, שהוא היה בדחא דמלכא, נעים זמירות ישראל, וזכה לנצל את הדיבור שלו עם זמירות שירות ותשבחות ותפלה אליו יתברך.

והימים הללו הושענא רבא ושמיני עצרת, הם ימים מסוגלים מאד, וכמובא בזוהר שיום שמיני עצרת הוא יום שעם ישראל הם במצב שהם נמצאים עם המלך לבד, כי בכל יום ויום מחג הסוכות מקריבים כמה פרים וכמה אילים, נגד כל האומות, אבל בשמיני עצרת מקריבים רק

פר אחד ואיל אחד שזה רק נגד עם ישראל, והקדוש ברוך הוא אומר לכנסת ישראל כל יום מימי החג היו גם אומות העולם בתוך התמונה, אבל היום אנחנו יושבים ביחד לבד, וכשיושבים עם המלך לבד בחדר בוודאי שאפשר לבקש ולפעול ממנו כל מה שרוצים, ולכן שמיני עצרת הוא יום מסוגל מאד מאד לפעול אצל הקדוש ברוך הוא כל מה שצריכים.

ולכן אין לאדם לחכות לזמן מסוגל להתבודדות, וזמן מסוגל ללכת לשדה וכו', אלא באיזה מעמד ומצב שאתה רק נמצא בו תפתח את הפה ותבקש מהקדוש ברוך הוא מה שאתה צריך, בין כשאתה נמצא בבית, ובין כשאתה נמצא בדרך, או בבית המדרש, תפתח את הפה ותתבודד אליו יתברך.

אבל מה קורה? האדם מתחיל להיות פתאום עניו, הוא מתחיל עם הספיקות והבלבולים שלו ואומר לעצמו, הלא אני כל כך רחוק מהקדוש ברוך הוא ואיך ישמעו אלי? לזה בא הצדיק ומלמד לאדם שאתה כן שוה, ואל תעשה חשבונות, אלא איך שאתה רק נראה תפתח את הפה ותדבר אל הקדוש ברוך הוא, ואל תכנס בלחץ כאילו שאתה לא שווה, כי איך שרק לא תהיה תדע שהדיבורים שלך עולים למעלה והקדוש ברוך הוא משתעשע בהם, וזה מה שכתב אצל יוסף הצדיק **(בראשית לז, ב)** "**וַיָּבֵא יוֹסֵף אֶת דִּבָּתָם רָעָה אֶל אֲבִיהֶם**" היינו שהצדיק

בחינת יוסף הוא מביא את הדיבורים של איש הישראלי אל אביהם שבשמים, ועל אף שזה נראה כמו 'דיבתם רעה' כאילו שזה דיבורים רעים שהאדם חושב לעצמו שאינו ראוי לדבר אל הקדוש ברוך הוא, ומרגיש בעצמו שהדיבורים שלו הוא 'דיבור רע', כי הוא מדבר עם הפה שלו תמיד כל דבר אסור וכו', אבל על זה בא יוסף, **וַיָּבֵא יוֹסֵף אֶת דִּבָּתָם רָעָה אֶל אֲבִיהֶם**, שיוסף מעלה את הדיבורים אל אביהם שבשמים. כי בין כך ובין כך נקראים בנים למקום, ולכן אם אתה עכשיו רוצה להיות יהודי כשר, אל תבלבל את עצמך עם מעשיך הקודמים לחשוב שהפה שלך מלוכלך, ואינו ראוי לדבר בזה עמו יתברך, אלא תתחיל לדבר אל הקדוש ברוך הוא איך שאתה נראה, והצדיק כבר יעלה את התפלות שלך.

וכן הפסוק הזה בא להורות להאדם ענין קדושת הדיבור, כי יש אנשים שאוהבים לפטפט כל הזמן כל מיני שטויות, לזה בא הצדיק ואומר להם "דבר אל הקדוש ברוך הוא", במקום לפטפט, קח את כח הדיבור שלך ותדבר אל הקדוש ברוך הוא, שזה הענין מה שכתוב אצל יוסף (בראשית לז, ב) "**וַיָּבֵא יוֹסֵף אֶת דִּבָּתָם רָעָה אֶל אֲבִיהֶם**" שיוסף הצדיק אומר להם תיקח דבתם רעה, את הטבע שאתה מורגל בו ואוהב לפטפט דברים בטלים שהוא בחינת **דיבתם רעה**, קח את הטבע הזה **אל אביהם**, לפטפט אל אביהם שבשמים. היינו שתכניס את כל חוש ותבערת הרוח

שיש לך שאתה מרגיש כאילו שאתה חייב לדבר, כל העולה על רוחך, ותשתמש בזה לדבר אל הקדוש ברוך הוא.

הקדוש ברוך הוא יעזור שלא נהיה בטלנים, ונזכה לנצל את הזמן היקר ולפעול כל מה שאנו צריכים, ובפרט ביבנאל שצריכים להרבה ישועות הקדוש ברוך הוא יעזור שיהיה עיר ואם בישראל, ושיהיה לנו שנה טובה ומבורכת, ופיתקא טבא, אמן.